

Dimény H. Árpád
ERDŐ-FORRÁS-TÓ

valahol egy erdő mélyén forrás fakad
olyan mint egy száj
mely nem kiengedi
hanem magába nyeli a vizet
és vele együtt azok titkát
akiknek sikerül megmosakodni benne
ezt a forrást kellene megtalálni

tudom hogy nincs két
egyforma fa vagy ág vagy levél
de ez a tudás most mégsem segít
hallgathatom az erdőt lélegezni
inkább zihál
talán épp az a baj
hogy az Ittben vagyok
fák bokrok fák bokrok
folyamatosan bontakozik ki előttem
az erdő valamiféle oszladozó homályból
akár a múlt
talán csak a napfény segíthet
mely át- meg átszúrja a fák
a bokrok testét

igen ez ugyanaz a fény
amely meleggé színezi a vizet
mondjuk azt a tavat
amit így hívtunk a Tó
egyébként dermesztően hideg volt a vize
még a szúnyogcsípések is libabőrösek lettek
a fenekeden amit alig takart a fürdőruhád
reszkettünk de beúszunk mélyre
nem féltünk egymáshoz érni

pedig a napégette bőr tud fájni
még azután is

ezt a tavat kellene újból megtalálni
talán még ott vársz a partján
felhevült bőröddel

vagy legalább azt a forrást
és belemeríteni az arcunkat
hadd szívja ki belőlünk
szívjon ki mindent

TIZENHAT ÉV HÁZASSÁG

magunk mögött hagytuk a bozótost és
nekiiramodtunk a poros mezei úton,
ahhoz a mezőgazdászok által ásott rejtett kis tóhoz,
amit egy korábbi utunk során fedeztünk fel.

A talaj eléggé ingoványos volt,
és furán zümmögött, mint amikor
magasfeszültségű oszlopok alatt haladsz el.
Sűrűn volt a gyom, cuppogott az iszap.
Nem egy olyan tó volt,
amiben bárki szívesen úszna,
de mi megtettük, téptük a sást,
átlépkedtünk a zöld békanyál-szigeteken,
a zümmögő mocsáron és darazsakon.
Hirtelen mindenhol ott voltak,
belekapaszkodtak a hajunkba,
miközben mi csapdostuk a vizet
a partról felröppenő
ijedt fürjek csodálkozására.

Tizenhat év házasság után
nem azon kell csodálkozni,
hogy mennyire otthonosan
mozogtunk ezen a korántsem
szokványos helyen,
az ingoványos talajon,
hogy milyen tökéletes összhangban
szeltük a vizet, és priccoltuk egymás fejére,
távol tartva az ideges rovarokat.
Hanem hogy ott vacogtunk
a hideg vízben, alá-alámerülve,
és nem mertünk kijönni,
mert tudtuk, hogy ott várnak a darazsak.
A sok-sok darázs.

VELED TAVASZODOM

engedd a fényt bekúszni az istálló résein
hadd kapaszkodjon a bálák tetejére
gyerek még ki a nappal is versenyre kelne

engedd a harmatnak a füveken pihenni
már készülnek mosakodni
a korán kelő tücskök méhek

nézd a rókát most ássa ki magát a fővény alól
a lyukba is jut a fényből
kicsalogatja a meleg párát
az árokban egy üveg
azon csillog és felkelti a szelet
hadd vegyek én is egy mély levegőt
magamba szívom a színt a fényt

új nevet kap minden ébredő
a hasadó rügyek vörösen izzanak

lila fény mint a méhek násza
a vágy csorgó méze
érezem az ízt amit a számban hagytál
vér amit nyelvedből szoptam
mint éhes csecsemő
újra és újra beszívott forró pára
bőrön felfőtt levegő
a feszülő erő testedben homorít
őrült nagy birkózás ez a tavasz
nem ezt látod
ha kinézel az ablakon?

A TAVASZI ESŐKRŐL

Langston Hughes után szabadon

Eső, ha csókol, arcommal iszom fel
fénylő cseppjeit. Íze akár a szelíd könnyeké,
melyet vigasztaló ajkam elmaszatal.
Mindig a halkuló-távolodó szívdobbanásaink
ritmusát hallom.

Amint elszakad az ezüstfonál,
csillogó védőhártyaként fedi be
az út sebeit. Csak ennyi marad.
A többi elszalad. Árkokban, lefolyókban menekül.

Ez jut eszembe valahányszor esik.
Mintha te kopognál,
kéredzkednél be. Vissza.
Ezért szeretem az esőt.